

Věchná

STRAŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 37

V Zateci dne 15. září 1950

Cena 3 Kčs

1474-1
Sazeček Václ.
Lukavec 40
p. Lovosice

Pokračovat v socialisaci vesnice

V socialistické přestavbě naší vesnice jsme budováním jednotných zemědělských družstev udělali letos významný krok kupředu. Společně provádění jarních a letních polních prací, zejména však úspěšné společné zdolání žní, výmlatu a výkupu obilí jsou toho nesporným důkazem. Myšlenka JZD se u nás ze skromných začátků rozrostla v hnutí masové, které se bude nezadržitelně rozvíjet dále teď už nikoliv jen silou přesvědčujícího slova, ale silou a přesvědčivostí dosažených úspěchů.

Statistice našich rolníků jsou už členy JZD a po zdaru našich prvních socialistických žní další desetitisíce pracujících projevují živý a upřímný zájem o tuto novou, výhodnou a výnosnou formu zemědělského podnikání a hospodaření. Budováním JZD přechází česká a slovenská vesnice nejen k novému úspornému, rychlému a levnému kolektivnímu způsobu všech zemědělských prací, ale současně je svědkem události, která nemá takřka obdoby v našich dějinách: revolučním přímo způsobem se mění její duchovní náplň, její duchovní život. Vyrůstá nám zcela nový člověk, nový socialistický rolník, který se sám stává průkopníkem socialistické přestavby naší vesnice, protože se už přesvědčil o jejich výhodách. Vždyť jaký je hlavní cíl združstevnění našeho zemědělství? Zbavit rolníka konečně odvěké únavné dřiny a cesta k tomu je jediná: od zaostalé a málo výnosné individuální malovýroby, výroby jednotlivce, přejít k družstevní velkovýrobě, která využítím strojů, společně organizovanou prací a za pomocí nejmodernějších vědeckých výrobních metod podstatně zvýší životní úroveň malého a středního rolníka.

Český a slovenský rolník při tomto nástupu socialistických forem zemědělské práce není sám. O jeho práci, o jeho úspěchy i starosti jeví dnes zájem celá naše pracující veřejnost. Život na vesnici stává se předmětem stálé péče naší lidovědemokratické společnosti, zvláště cennou pomoc poskytuje pracujícímu kolektivu naše dělnická třída. Tento svazek dělníků a rolníků už přinesl své dobré ovoce,

Stále mohutněji zní hlas míru do celého světa

Byly doby, a není to tak dávno, kdy imperialisté nebyli ve svých činech ničím omezovali. Měli politickou i hospodářskou moc, násobenou chtivostí po nových výbojích a ziscích, a moc již napřed lámala všechny překážky, které se jim stavěly do cesty.

Ale v přítomné době se mnoho z toho změnilo. Pokračující porážky amerického imperialismu v Koreji vybičovaly zlobu amerických nepřátel míru, svobody a pokroku do té míry, že ve svých mstivě odvetných plánech počítali i s účinkem atomové bomby. Svět se ve svém úžasu dozvěděl, že američtí imperialisté nepřestanou jen na leteckém ničení statečného korejského lidu, ale že ve chvíli konečné porážky spustí úder nejvražednější válečné techniky přítomné doby.

Jestliže se tak nestalo a jestliže američtí váleční šílenci se neodvážili uskutečnit své hrozby, pak to bylo proto, že den ode dne vzrůstají podpisy pod stockholmskou výzvou. Již přes 400 milionů lidí na celém světě svým podpisem zdůraznilo, že ta vláda, která první použije atomové zbraně, bude prohlášena za válečné zločince. Nikdo z těch, kteří se ještě opájeli vidinou „vítězství“ pod všezníčujícími účinky atomové bomby nepochybuje, že tyto podpisy nesou pečeť varování před následky, které se v jejich představách prodlužují v děsivém stínu mnichovského tribunálu. Jestliže mezinárodní mnichovský tribunál musel po druhé světové válce teprve zjišťovat a odhalovat válečné zločince, napříště by tomu tak nebylo. Stockholmská výzva mluví řečí jednoznačnou, a tak na ni odpovídají i

stamiliony poctivých lidí na celém světě, když ji slavnostně podpisují.

Teprve nyní si také každý uvědomuje cenu a význam boje za mír. Kdyby tu nebylo jednotné a stále mohutnější fronty bojovníků za mír, mohli by se američtí imperialisté a jejich pomahači libovolně a beztravně brodit v potocích krve utlačovaných národů. Byly doby, kdy se jen psalo a hovořilo o „hořících hliněných chalupách“ v Mandžusku a o zoufalém boji bosého habešského lidu proti italským tankům. Mírumilovní lidé na celém světě se jen v ustrnutí dívali na příchod strašlivé válečné bouře, ale neměli možnosti, ani prostředků, aby ji zabránili.

Teprve vítězství Sovětského svazu nad světovým fašismem, konfrontace důsledné mírové politiky vedené Stalinem s agresivní politikou západních imperialistů, vyburcovala všechny mírumilovné lidi na celém světě proti dalším zkázám a válečnému běsnění, jak je američtí imperialisté připravovali. V čele se Sovětským svazem zorganizovalo se lidstvo do boje za světový mír, a to dříve, než imperialisté mohli uskutečnit své světovládné a vyděračské plány. Fronta míru se srazilá s frontou válečných štváčů a v tomto zápase byly před očima celého světa odhaleny i nejspínavější a nejvražednější úmysly nepřátel míru. Vítězí mír, protože v tomto slově je základ života a lepší budoucnosti všech poctivých lidí na celém světě. Válka a ničení může dnes již ovládat jen mozky společenských vyvrženců, imperialistických dravců, ve chvíli jejich konečného zániku.

nutno ho však ještě více upevňovat a rozšiřovat, protože je základem šťastné budoucnosti nás všech, celé naší vlasti.

Celková situace na naší vesnici ukazuje, že přes stupňující se třídní boj se poměry na venkově konsolidují, že budování JZD a první jejich úspě-

chy upravují cestu k dalším krokům v socialistické přestavbě české a slovenské vesnice. Z dosažených úspěchů můžeme mít oprávněnou radost, větší kus cesty je však před námi. V budování socialismu na naší vesnici musíme úsilovně a cílevědomě pokračovat.

Hlaste se do kursů pro odborné pracovníky JZD

Nesmírné úspěchy zemědělské výroby v Sovětském svazu, o nichž se při letošním zájezdu znovu měli příležitostí přesvědčiti naši rolníci, zaměstnanci státních strojních stanic i Československých státních statků, nebyly by možné, kdyby se sovětské sovchozy a kolchozy nemohly opírat o dostatečně silné kádry odborných pracovníků. Také u nás vyžaduje splnění úkolů pětiletého plánu, směřujících k všestrannému povznesení zemědělské výroby, soustavné a plánovitě výchovy schopných pracovníků.

Této potřebě vyšlo vstříc ministerstvo zemědělství tím, že otevřelo školy pro odborné pracovníky JZD s kursy

1—2 měsíčními pro předsedy a účetní a 6 měsíční pro agronomické a zootechnické pracovníky.

Úkolem těchto škol je vychovávat pro jednotlivé obory činnosti v našem jednotném zemědělském družstevnictví samostatné pracovníky, kteří by řídili v JZD rostlinnou i živočišnou výrobu, administrativní a účetní práce. Šestměsíční školy pro agronomy a zootechniky zahajují běhy každý měsíc na různých místech v Čechách a na Moravě. Jednoměsíční až dvouměsíční školy pro předsedy a účetní JZD budou otevřeny v říjnu. Všechny tyto školy jsou internátní.

Do kursů se přijímají ženy i muži od 18 let, které vysílá JZD s tím, že je po vyškolení zaměstná jako odborníky. Prohlášení JZD o tom musí být připojeno k přihlášce. Uchazeči mladší 18 let mohou býti přijati do kursů jen na přímou žádost družstva. Velmi se doporučuje, aby JZD vysílala do kursů ženy, které se velmi osvědčují ve funkci zootechniček a agronomek. Uchazeči, kteří jsou v zaměstnaneckém poměru mimo JZD, nezruší svůj pracovní poměr, nýbrž požádají zaměstnavatele o bezplatnou dovolenou na dobu kursu a vymíní si, že budou ze zaměstnání uvolněni, bude-li to JZD vyžadovat.

V kursech 1—2 měsíčních poskytuje ministerstvo zemědělství posluchačům z darů a celé zaopatření (ubytování, stravování a j.). Mimo to jim uhradí jízdné do školy a ze školy, jakož i výlohy, spojené s hromadnou návštěvou kulturních podniků. O ostatní hospodářské zabezpečení žáků se postarají JZD, která je do školy vyšlou. Výjimky může učinit ministerstvo zemědělství jen v individuálních případech, a to zcela výjimečně.

V 6 měsíčních kursech poskytuje ministerstvo zemědělství posluchačům z darů a ubytování a stravování. Mimo to se každému žáku mě-

síčně vyplácí Kčs 500,— kapesného a Kčs 250,— jako příspěvek na ošacení. Je-li posluchač ženat, vyplácí ministerstvo zemědělství manželce, jestliže není výdělečně činná, pravidelně měsíčně 2.500,— Kčs, jinak 1.250,— Kčs měsíčně a na každého člena rodiny, který je výživou odkázán na posluchače, Kčs 500,— měsíčně. Dále uhradí posluchačům měsíčně do školy i ze školy a jednou měsíčně cestu k návštěvě rodiny a zpět. Kromě toho za každého žáka platí nemocenské pojištění a hromadnou návštěvu kulturních podniků.

Částky, které ministerstvo zemědělství v tak velikém počtu vyplácí, opět dokazují, jak náš lidově demokratický stát pečuje o vzdělání nejširších vrstev pracujícího lidu.

Po úspěšném absolvování kursu budou absolventi pracovat a vykonávat svou funkci v tom družstvu, jehož jsou členy, a které je do školy vyslalo. JZD také upraví jejich existenční podmínky.

Nekolkované přihlášky zasílají JZD za své členy anebo uchazeči sami krajskému sekretariátu JSČZ v sídle příslušného krajského národního výboru podle místa bydliště žadatele nebo přímo ministerstvu zemědělství, Praha II, Těšňov 65, kádrové oddělení.

Využijte ovoce a zeleninu

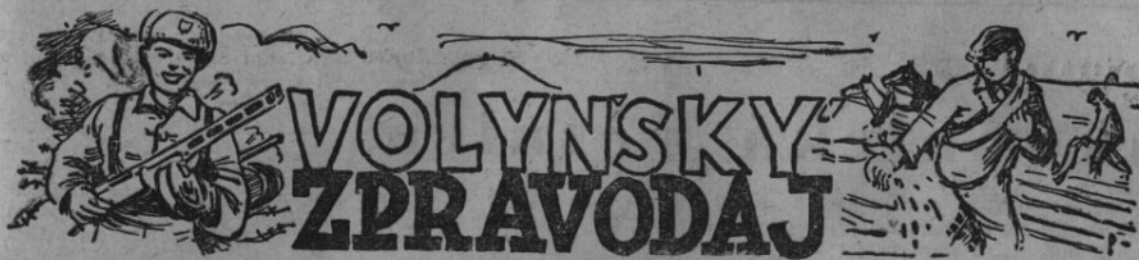
Letos se u nás v úrodě ovoce otevřel roh hojnosti. V některých venkovských krajích se stromy přímo ohýbají pod tíží zrajícího ovoce. A v městě jsou prodejny plné lákavého ovoce, jak jsme to už léta neviděli. A ceny ovoce jsou opravdu přijatelné a snižují se den za dnem. Ale jak už je v lidské povaze, nevážíme si toho, čeho je dostatek. Je to však špatná vlastnost znevažovat hodnotné věci jen proto, že je jich dost. Poznali jsme všichni v dobách nedostatku za okupace, jak si musíme všech plodů své země vážit. Hospodyně, která za německé okupace stála hodiny fronty pro půl kilogramu špatných jableček, nesmí jít dnes pohrdavě kolem ošatek pěkného ovoce a říkat: „Co s ním? Nepotřebuji.“ — Ovoce potřebujeme po celý rok, nejen k zpestření jídelního lístku, ale potřebujeme je hlavně pro své zdraví. A tak by neměl přijít ani kousek ovoce na zmar, ani jedno jablíčko, hruška, švestka by neměla být zbytečně utracena. Za prvé užijeme v

ovocné sezoně všichni dostatek čerstvého ovoce, hlavně je dejme dětem. Organismus si tím nahromadí ochranné látky a každý lékař vám řekne, jaký zdravotní význam má tato zásoba vitaminů v těle. Budeme vyhledávat méně lékařem a nepřepřítovat čekárny lékařů, naučíme-li se správně jíst a užívat bohaté pokladnice preventivních léků, které nám dává příroda, a mezi těmi má ovoce velmi důležité místo. Při požívání ovoce je ovšem nutné zachovat určitá pravidla; to jest nepít ihned vodu na ovoce, zvláště na švestky a hrušky a všechno peckovité ovoce; ale, přemůžeme-li žízeň, ani požívání větších množství ovoce neškodí. Dobrá hospodyně v sezoně, kdy je ovoce tak levné, má přizpůsobit jídelní lístek tomuto potěšitelnému nadbytku; méně masa a více ovocných jídel mělo by být rozumným pravidlem ovocné sezony. Ovocné kompoty, knedlíky, škrubanky polité rozvařeným ovocem nebo plněné ovocem a j. to mají být každodenní domácí jídla přítomné do-

by. Dobrá kuchařka zná tolik variací že není možné, aby se některé jídlo příliš často opakovalo a tím se stalo neoblíbeným.

Hojnost ovoce a zeleniny připomíná hospodyním známé české sloví: Přijde čas, že se zeptá zima, cos dělal v létě. — Ovocná sezona skončí a potom bude velmi vítanou sklenička domácího kompotu, jamu, zavařeniny nebo švestkových povidel. Víme, nač se vymlouvají mnohé hospodynky, jimž se nechce do práce. „K zavařování je potřeba cukru a ten nemáme a kupovat na volném trhu — zatížení rozpočtu.“ Avšak prozíravá hospodyně pamatuje na zavařování ovoce celý rok a hledí si v každém zásobovacím období ušetřit aspoň trochu cukru na zavařování. Při dobré sterilizaci ovoce zavařujeme poměrně s malým množstvím cukru, někdy i bez cukru. A konečně i cukr koupený na volném trhu na zavařování je dobrou investicí. Využijme proto plně „rohu hojnosti“, který se letos na nás vsval úrodou ovoce.

Placení členských příspěvků.

Před časem jsme zaslali všem členům Svazu Čechů z Volyně složenky k zaplacení dlužných částek z titulu členských příspěvků. Musíme konstatovat, že naše akce se setkala s pochopením pouze u části členů a že je ještě mnoho těch, kteří svou povinnost vůči Svazu dosud nesplnili. Ještě máme členy, kteří dluží příspěvky za několik roků.

Znovu se proto na ně obracíme a žádáme je velmi naléhavě, aby vyrovnali své závazky vůči naší organizaci.

Žádáme dále o zaplacení členského příspěvku za rok 1950 všechny ty, jímž jsme zaslali složenky. Členové, kteří dosud složenky neobdrželi, nebo je ztratili, mohou poukázat dlužný obnos poštovní poukázkou s poznámkou, pro jaký účel jej zasílají.

Vyzýváme okresní výbory odborů Svazu Čechů z Volyně, aby otázkou vybírání členského věnovali zvýšenou pozornost a aby vybrané takto částky poukázali ústředí v Žatci současně s vyúčtováním na tiskopisech, které jim byly k tomu účelu svého času zaslány.

Všechny invalidy z minulé světové války, kteří požádali naším prostřednictvím, aby jim byl vyplácen invalidní důchod ode dne propuštění z čs. armády (ti, kteří po válce zůstali v ČSR), anebo ode dne získání čs. státního občanství (jde o býv. přísl. čs. zahraniční armády z SSSR, kteří v r. 1945 po demobilisaci odjeli do SSSR a reemigrovali pak v r. 1947) upozorňujeme, že jsme jejich žádosti po patřičném zpracování předložili k rozhodnutí ministerstvu práce a soc. péče v Praze II, Spálená 17.

O výsledcích budeme informovat prostřednictvím Věrné stráže.

Započítání vojenské služby v Rudé armádě do základní vojenské služby v čs. armádě.

Blíží se doba, kdy mnozí mladí reemigranti z Volyně nastoupí základní vojenskou službu v řadách naší čs. lidově-demokratické armády. Mnozí z nich však konali vojenskou službu v některé ze spojeneckých armád (sovětské nebo polské) v minulé světové válce, anebo těsně po ní, v době míru. Stává se však, že o konání této služby nemají dokladů a proto jim nemůže být započítána do základní vojenské služby v čs. armádě a v důsledku toho zkrácena o dobu konání

voj. služby ve spojenecké armádě. Všem těmto krajanům a jiným, kteří nekonali voj. službu v čs. zahraniční armádě a jejichž branný poměr bude upraven, doporučujeme, aby požádali min. národní obrany v Praze (konají-li voj. službu musí poslat žádost služebním postupem) o započtení vojenské služby ve spojenecké armádě do základní vojenské služby v československé armádě. Žádost jest třeba doložit dokladem o konání služby v této armádě. Ti, kteří takový doklad nemají, nechtě se obrátit se svědky, kteří s nimi tuto službu konali, anebo, kterým jest jinak známo, že tuto službu skutečně konali, na nejbližší národní výbor, anebo nejlépe na notáře, který sepíše se svědky potřebné místopřisežné prohlášení. Toto prohlášení nechtě připojí k uvedené žádosti na ministerstvo národní obrany

Knihovna SČZV.

Zájemce o knihy z knihovny Svazu Čechů z Volyně v Žatci žádáme, aby vraceli knihy ihned po přečtení a urychlili tak jejich oběh.

Budujeme sociální fond

Na svatbě br. Karla Provazníka se sl. Marií Svitákovou, konané 11. 6. 1950 ve Strupčej bylo vybráno z podnětu M. Olivy a Jos. Fencky 1.040,— Kčs na sociální fond.

Vyslovujeme touto cestou všem dárcům srdečný dík a připojujeme se k řadě blahopřání novomanželům, přejeme jim hojnost radosti a štěstí na společné cestě.

Na dočasně u bří. Pěničků dne 8. 9. 1950 v Sedčicích bylo vybráno na podnět Václava Plose a sl. Věry Raškové 800,— Kčs na sociální fond. — SČZV srdečně děkuje krajanům a všem dárcům za pochopení, které projevují při každé příležitosti.

Různé zprávy

Na stavbu pomníku padlým volyňským Čechům ve Staňkovicích přispěli dalšími dary: Linhart Vincenc, Tvršice 1.000,— Kčs, Kaufman Josef, Tvršice 1.000,— Kčs, Vaněk Vladimír, Staňkovice, 1.000,— Kčs, Vergiliová Marie, Žatec, 1.000,— Kčs, Anežka Sochorová, Staňkovice 1.000,— Kčs, Libovický Josef, Lhota pod Přeloučím čp. 9, 500,— Kčs, Marie a Anna Vaněčkové, Petrovice, okr. Šumperk, Morava, 200,— Kčs.

Jednota SBS Staňkovice-Tvršice vyslovuje touto cestou všem dárcům srdečný, bratrský dík.

Lidový soubor volyňských Čechů „Žitomír“

k oslavám dne horníků v Jáchymově.

Minulý týden probíhaly u nás po celé republice a především v hornických oblastech oslavy dne horníků. Byl jsem přítomen na oslavě dne horníků v Jáchymově, kam byl pozván náš lidový soubor „Žitomír“, aby společně s jinými kulturními soubory a kolektivy z kraje pobavil účastníky a oslavil s horníky jejich slavný a významný svátek. Byl jsem opravdu zvědav, jak obstojí náš lidový soubor v tak četné a silné konkurenci a čím přispěje ke společnému pořadu.

Oslavy v Jáchymově začaly již v sobotu a vyvrcholily v neděli. Na velkém stadionu Na panoramě bylo rušno již od šesti hodin ráno. Po městě vyhrávaly hudby a řadil se průvod, který se odebral na stadion. Před mnoha tisíci diváků byli odměněni nejzasloužilejší horníci. Slavnosti se zúčastnil předseda Ústřední rady odborů poslanec F. Zupka. Po oficiálních projevech vystoupily v přehlídce soubory: „Dukelští hrdinové“ z Karlových Varů, „A.R.S.“, krajský soubor ČSM, dva soubory SNB, Kolektiv J. Wolkerů ze Semil, nejlepší dětský soubor v ČSR „Kysibl“, D.M.K. z Klášterce n. O., „Nová Role“, „Bohemia“, soubor ČSM „Abertamy“, Ruský soubor hotelu Imperial z Karlových Varů a „Žitomír“, lidový soubor volyňských Čechů. V takové konkurenci jsem měl vážné obavy o náš dělnický soubor. Ovšem velké a radostné bylo naše překvapení, když večer k přehlídce nejlepších souborů v Radium Paláci byl pozván také „Žitomír“. Za své vystoupení si získal pochvalu od organizátorů oslav a každé číslo jeho pořadu bylo odměňováno bouří potlesku. Vystoupení souboru vyvrcholilo tancem „Matrošky“ a soubor ještě ze šaten se musil vrátit a obecenstvo si vynutilo další čísla.

Dalším radostným překvapením bylo to, že jsme se od pořadatelů dozvěděli, že v souboru je řada úderníků z řad volyňských Čechů. Když uvážíme, že každý z ostatních souborů byl početně větší, některé soubory měly až 80 členů, těší nás zvláště, že dělnický soubor „Žitomír“ z Jakubova-Vojkovic tak čestně obstál. **UL**

Antonín Špatenka

30. pokračování

Průkopnická vesnice

Jakmile k němu starosta přišel, poručil mu, aby přinesl černou barvu a při tom mu pohrozil holí. Když starosta barvu přinesl, označil vepře jakýmsi znakem a poručil, aby jej nechal starosta zítra v 11 hodin dopoledne dopravit na okres ke Snajdrovi.

Hospodář Valášek, jemuž vepř patřil, když viděl Snajdra, ani na dvůr nevyšel, teprve, když Němci nasedli do auta, ve kterém již měli maslo a tvaroh.

Když se pak dozvěděl, co se stalo, lomil rukama a bědoval, že chtěl zrovna zítra porážet, že již připravuje špejle a žena napekla buchty na jaternice. Hospodyně Valášková začala láterit, že už týden může pobízi, aby vepře porazil, ale on, že to stále odkládá a nyní, že o něj přijde. Jiného na zabít je nemají a tak nyní budou „sušit hubu“. Starosta však rozhněvanou panímámu těšil:

I mlňte, panímámo Valášková, tak zle nebude. Spolehněte na mně, já již to nějak zařídím. Z obecních peněz Vám koupím čunika a nebudete o nic zkrácená. To víte, co se dá dělat, třeba nebude již tak tlustý, ale budu hledět, aby měl alespoň těch 200 kg. A pak panímámo, jak je vidět, stejně zde přijdeme o všechno.“

Na dvůr Valáška se sešlo několik sousedů, kteří se shodli v tom, že jsou Němci chytří a že po čichu poznají, v kterém statku čeká čuník na nůž. Nebylo takových ve vsi mnoho, neboť museli splnit dodávku a pak také hospodáři sami si již většinou zabili a maso a sádlo si zakopali.

Sousedé si postěžovali a rozešli se do svých domovů, neboť se již blížil večer. Právě z těchto večerů a nocí měli obyvatelé Moskovtíny vždy největší strach. Zvláště pak, když byla noc tmavá, tu teprve na ně padala těšů.

Nevěděli, zda mají noci trávit doma, nebo někde venku. Nejhůře bylo těm, kde měli malé děti. s těmi již bylo přesouvání v noci svízelnější.

Těto noci jako obvykle procházela hlídka vesnicí na každém konci čtyři muži. Asi o půl desáté zaslechla hlídka klapot vozu, který se přibližoval. Zapísknutím dali si znamení a nejbližším hospodářům pak zafukali na okna, aby je upozornili, že se někdo blíží k vesnici. Hlídka pak dále, jako by nic se dále procházela a napjatě očekávala noční návštěvu.

Přiblížily se dva povozy a na nich sedělo sedm ozbrojených mužů. Jakmile povoz zastavil, popošla hlídka k nim. Muži pozdravili hlídku ukrajinsky a ptali se jich, co je u nich nového.

„Ale nic,“ odpověděl jeden z hlídky, „vše při starém.“

„Němci nejsou u vás ve vesnici?“ tázal se jeden muž.

„Ale kdepak, Němci se v noci bojí,“ odpověděl opět jeden z hlídky.

„A ve dne zde byli?“ tázal se opět muž, sedící na voze.

„Ano,“ přisvědčuje hlídka, „byl zde Snajdr z okresu, ještě se dvěma Němci.“

„Proč k vám přišli a co od vás chtějí?“ Ptal se opět Ukrajinec.

„Ale to víte co, maslíčko a tvarůžek.“

„Snad jste jim něco nedali? To by bylo od vás hloupé, Češi. Nic jim nedávejte! A nyní nás zaveďte k starostovi!“ poručil Ukrajinec. Pět mužů slezlo s vozů a dva zůstali, aby povozy hlídali.

Ukrajinci s hlídkou ubírali se ke statku starosty Linhy. Zafukali na okno. Ten však již zaslechl kroky a proto jakmile zafukali stál již u okna a otevřel jej. Jakmile uviděl Ukrajince s hlídkou, věděl již, kdo to asi je a proto spěchal ke dveřím, aby jim otevřel. Jeden Ukrajinec vstoupil dovnitř a ostatní zůstali venku.

Starosta se ptal muže, co si přeje.

„Ale nic, jen maličkost. Starosto, ty máš zítra na okres odvéztí landvirtovi Snajdrovi čunika, víd? A máš lhůtu do jedenácti hodin dopoledne, že ano?“ odpovídal Ukrajinec.

Starosta se nyní ulekl, neboť nevěděl v té chvíli, kdo onen muž je. Neodpověděl proto a zůstal stát se sklopenou hlavou. Muž se jej znovu tázal:

„No, co mně neodpovídáš, starosto? Jsem komandér setminy. Dostal jsem příkaz od našeho velení, abych toho čunika, kterého máte zítra odvézti, přivezl já, do našeho tábora. Ale nestůj tady jako sloup. My nemáme čas a proto mně řekni, kde, u kterého hospodáře je ten vepř.“

Starosta se sice na něho, podíval, ale opět mu neodpověděl a proto muž na něj zařval:

„Nestůj zde, jdi a vezmi velký nůž a pojď s námi jej zapíchnouti. My si jej pak naložíme a můžeš si jít klidně lehnout!“

„Nůž vám sice přinesu, ale zabijeti jej nemohu. Nikdy jsem to nedělal, ani když jsem měl svého čunika, raději jsem vždycky z domu odešel,“ obražoval se Linha.

„Ty jsi ale hrdina, Čechu. Dobrá tedy, dej nám nůž, a pojď s námi.“ Starosta přinesl tedy nůž, podal jej setníkovi a odcházel pak s ním k ostatním. Byl zvědav, zda setník ví u koho je. Byl opravdu překvapen, když setník s ostatními zamířil rovnou k Valáškovu statku.

Vešli na dvůr a rovně ke chlívům. Hlídka se starostou za nimi. Pes vylezl z boudy, zastěkal, ale pak opět zalezl a již ani nepískl. Jeden z Ukrajinců upozorňoval, ve kterém chlívku je vepř. Otevřeli tedy dvířka, posvítli si na čunika, který pohodlně natažený přes celý chlívek odpočíval. Ukrajinci si pochvalovali, jak je pěkný, tučný, setník pak po ukrajinsky poznamenal:

„To věřím, to by si Němci pochutnávali. Ať si naši chlupci v lese to jídlo také trochu omastí.“

Na dvoře bylo celkem ticho, ani sám hospodář neměl tušení, co se na jeho dvoře odehrává a spal.

Vepř funěl a ani nesnažil se zvednouti.

„Zdá se, že jej musíme vzbudit,“ poznamenal setník. Vzal do ruky pistol, namířil a třesla rána. Čuník jen zasupěl a skulil se na levou stranu. Pes, který se ulekl, utřhl se od boudy a utíkal ze dvora na náves.

Ze chvíli, když třeskl výstřel, přijely povozy ke statku, zajely ke chlívku a vepře pak na vozy Ukrajinci naložili. Otvor od kulky utěsnili kolíčkem, aby čuník nekrvácel. Pak nasedli všichni na povozy a setník se loučil se starostou:

„Dobrou noc, starosto, jdi teď spát. Zítra řekni Snajdrovi, že si místo něho, vzal vepře bandité.“ Povozy se pak rozjely a odjížděly z vesnice k lesu.

Když odjeli a povozy nebylo již téměř slyšet, vzbudil starosta Valáška a ostatní sousedy a pověděl jim, co se přihodilo. Žádný tomu nechtěl věřit, ale prázdný chlívek jim to potvrdil. Ze všeho se pak dali do smíchu. Uvažovali o tom, jak je to možné, že „bandité“ mají tak přesné zprávy o počínání Němců.

Starosta Linha však nyní nevěděl, co zaveze zítra landvirtovi Snajdrovi. Uvažoval o tom, co mu řekne, neboť pravdu mu říci nemůže. To by jej Snajdr podezřival, že jsou s tlupou ve spojení a pomstil by se jemu i celé vesnici.

Tak v nočním tichu na dvoře si Češi stěžovali, jaké tu mají souzení, co je to za trápení, když všude z každého kouta šlaha nebezpečí a smrt. Nač že je jejich námahavá práce, že by raději již z Volyně šli pryč.

Ráno pak měl starosta teprve hlavu přetřepanou starostí. Nejdrive šel do spíže, vzal si lahev samohonu, napil se z ní, odpočinul a opět upil. Ukrojil si krajíc chleba, kousek špeku a šel na náves. Cestou přemýšlel, co počítí a také jej spatřili sousedé, kteří již byli na návsi, celého zničeno. Pozdravili se a Linha hned začal:

„Hoši, nyní přestává švanda, řekněte mně, kdo z Vás má krmného vepře, který má alespoň 270 kg. Vte již jistě všichni, co se dnes v noci stalo a nějak z toho musíme vyvážnouti. Musíme nyní opatřit dva vepře. Jednoho pro souseda Valáška a jednoho pro landvirta. Nyní máš tedy musíte pomoci této situaci nějak zachránit. Přemýšlejte také nyní chvíli, neboť já myslím, že již z toho sešlím.“

Když Linha domluvil, přihlásil se jeden z sousedů, že má ve stodole ve slámě krmníka, že se ovšem domnívá, že je to svině a ne vepř.

„Sláva,“ zavýskl starosta, „tak to tvoje dáme landvirtovi Snajdrovi a já již od bratra opatřím jiného pro Valáška. To mě spadl kámen se srdce.“

Hned se tedy vypravil ještě se dvěma sousedy k čuníkovi, označoval jej jako vepře Snajdr černou barvou. Pak se vrátil domů, převlékl se, umyl, zapíchl koně do povozu a naložil čunika za pomoci ostatních hospodářů na vůz. Pak se rozjel na okres do Mlýnova a byl rád, že to tak dopadlo. Měl jen obavu, aby Snajdr, na čuníkovi nepoznal ta písmena, která tam on namaloval. Zbytečně se však obával, neboť Snajdr nebyl přítomen a řezník již s nožem čekal. Starosta tedy ještě řezníkovi pomohl a pak s veselou myslí uháněl zpět do Moskovtíny.

Situace byla prozatím zachráněna.

Takovýchto a podobných příhod měli vesničané jednu za druhou. Sotva na jednu zapoměli, opět se přihlásila jiná. Proto občané již toužebně očekávali Rudou armádu. Situace byla stále stejná, přes to však vesničané věřili v konečné vítězství Sovětského svazu.

Vesnička, jejíž střechy se třpytily v záplavě slunce, byla úhledná a ve své uspořádanosti vypadala jako z pohádky. Vesničané přes všechny starosti, které na ně dolehly, dbali stále pořádku jak na svých statcích, tak i v obci. Dosud byli všichni pohromadě a proto jen doufali ve šťastný konec, přesto, že tušili, že nad jejich vesničkou se stahuje černý mrak.

Pokračování.

Dějiny české Volyně

25. pokračování

Dr. J. Folprecht

Dalo se ihned předpokládati, že z toho povstane nespokojenost kupujících, kteří musili společnosti zapravovati značné poplatky, i když společnost byla mnohdy vinna zbytečnými vydáními kupujících nebo dokonce když zavinila, že kupec musil pozemky zaplatit dvakrát.

V Hlinsku, v hlinské volosti, byl prvním staršinou, největším úředníkem volosti (okresu) Čech Vilém Svoboda. Byl zde založen první český akciový pivovar r. 1871, s ročním odbytem 12.500 hl. Zde se také počal pěstovat první český chmel a to českým občanem Vajcem, který byl z rakovnického kraje. Byl to žatecký chmel, zvaný červeňák, jehož sazeňičky přivezl Vajc na Volyn z Žatecka. S počátku byly s chmelem veliké svízele. Vajc jezdil jej prodávat až do Čech. Výtěžek byl také zprvu skromný: kopa chmele dávala nanejvýše půl pudu (8 kg), později 1-1½ pudu. Ještě v r. 1908 pěstovalo v Hlinsku chmel pouze osm hospodářů, a to asi 1.100 kop. Spočátku byly chmelnice pouze tyčkové, později drátěné. Podle Jaroslava Opočenského počal v Boratině první pěstovati chmel Josef Mencl ke konci let osmdesátých, ale nebyl odborníkem. Druhým boratinským chmelařem byl Josef Zajčec.

Vědomi české výlučnosti.

Už tyto okolnosti působí určitou výlučnost v postavení volyňských Čechů.

Věděli dobře, že splnění jejich požadavků povede k určité oddělenosti a že zvláštní volosti, hlinská, dubenská a lucká, jim přinesou i určité fyzické obtíže už tím, že některé vesnické volosti budou vzdáleny až 50 km. Proto nakonec souhlasili s tím, aby někteří Čechové, příliš vzdálení, byli zapsáni do osad domácích, ukrajinských, nebo i polských. Volosti měly podle ústavy samosprávu administrativní i soudní, a protože komunikace byly na Volyni obtížné, zvláště v některých ročních dobách, přinášelo toto zřízení dosti obtíží. Jaksi samovolně se vyvinuly poměry

tak, že i v domácích, ukrajinských osadách si Čechové zřizovali svou vlastní místní samosprávu, jak uvádí Cichocká a takto se oddělovali od místní správy i od volostního soudnictví, řešíce si své věci úplně samostatně.

„Vážnost k Čechům na základě relací Gresseřových byla ihned značná a stoupala dál.“ Při zkrácené lhůtě k získání státní příslušnosti (poddanství) nevyžadoval se od Čechů nijaký doklad o zachovalosti, naopak místní úřady byly stále upozorňovány na to, že Čechové budou mít na vůli, buďto se dáti zapsati do domácích volostí, nebo, jestliže nebude jim vadit přílišná vzdálenost, do samostatných volostí českých. Carské nařízení ze dne 19. února 1871 obsahuje stručně: Čechové požívají svobody náboženské, osvobozují se od daní a všeobecných povinností na pět let ode dne nabytí státní příslušnosti. Do těchto povinností byla zahrnuta i služba vojenská.

Srovnáváme-li počínání ruských vlád k osadníkům, jiných dob, s poměrem k Čechům v letech šedesátých a sedmdesátých, máme-li na zřeteli výhody poskytované Němcům za Kateřiny II. (1729 — 1796) v době, kdy zemědělství i na černé zemi ruské bylo v primitivních počátcích a kdy každá pomocná ruka byla vzácná, musíme uznati, že poměr vlády k Čechům byl zvláště příznivý a to i v počáteční době, kdy na ně vláda pohlížela pouze jako na zdatné rolníky a kdy ještě neprojevovala vzhledem k nim úmysly náboženské a politické.

Výsady osadníků německých.

Německým osadníkům na Povolží za vlády Kateřiny II. bylo vyplaceno po 4.000 Rublech a dáno asi třicet děsjatín půdy jako věčný dědičný majetek. Později dostávali 10 děsjatín půdy na každou „mužskou duši“. Vláda vystavěla dvory a věnovala veliké částky na hospodářské zařízení Němců. Za lov zvířat a ryb byli osvobozeni od daní, obchod měli též na neurčitý čas bez daní. Měli svou zvláštní občanskou správu, svůj soud

a své soudce. Někteří byli zbaveni všech daní a poplatků na padesát let a teprve potom musili platit pět rublů za rodinu, která držela 30 děsjatín (o desetinu více, než hektarů) půdy. Pastoři dostávali velmi značné platy. (A. F. Balen: Německé osady na Rusi, Osvěta 1874).

Z počátku kvetla pouze osada Sa-repta, založená hernborskými, zcela poněmčenými moravskými bratřími. Později německí osadníci rychle bohatli. Roku 1872 bylo povolžských Němců 270.589, kteří založili okolo 200 škol, kde se učilo 50.000 německých dětí. Práví o sobě, že v končinách, kde byl samý neklid, vpády a revoluce, založili tabákové plantáže nejlepšího amerického tabáku, množství továren, dílen atd. Bezzemků kolonistů není. Na své národní vzdělání vynakládali Němci ročně 35.000 rublů, v témže okresu Rusové asi 15.000 rublů.

Hospodářské úspěchy Němců na Volze se nemohly vysvětlovati pouze klimatickými nebo telurickými poměry. Rusové vzdělávali půdu stále primitivně a příklad z Němců si prý nebrali, protože měli i náboženskou nechuť k cizincům, zvláště když viděli, že bohatnou. Působilo v tom také nízké vzdělání a duch z doby nevolnické. Němci však se soustavně od Rusů odtahovali pro domácí a hlavně zdravotní poměry tuzemců, které byly často hrozné. Sami se chránili všech nemocí a uchránili se i od cholery.

Podle Hazthausena bylo roku 1872 černé země v Rusku asi 20 — 25.000 čtverečních mil nevzděláno. Proto prý vznikla i myšlenka na slovanském sjezdu, aby Čechové byli usazováni na této černé půdě, u řek Volhy, Medvědice, Chopru, Donu, Sury a Kadady.

1) Mějme na zřeteli, že po zrušení ruského selského poddanství v Rusku dne 19. února 1861 půda nebyla dávána sedlákům v plné vlastnictví nýbrž byla přidělena celým obcím, jež je dávaly rodinám v užívání zpravidla na deset let. Pokračován

Popisy českých osad na Volyni — Noviny České

R. 1947 - tentokrát již ve vlasti, odkud před léty vyšli jejich předkové.

Je to zajisté hodně! Vždyť někteří pamětníci prožili všechna ta „znova“!

Dodatek ke kronice obce České Noviny.

Veselé i vážné.

Vyprávění něčím nepodložené.

Proč Rakušané nebrzdili emigraci Čechů v dobách habsburského útla-ku a proč Rusové je ochotně přijíma-li a vycházeli jim v mnohém vstří-ctě? Na tyto otázky jsou jistě opodstatně-né odpovědi, avšak v obci a mezi li-dem se povídalo o tom asi takto:

Ruský car dal Rakušanům na potla-čení povstání Uhrů r. 1848 80.000 ruských vojáků. Ti pak měli příleži-tost vidět a poznat české hospodáře, jejich vyspělou techniku v obdělává-ní půdy, jejich stavby a zahrady, kte-ré svědčily o vysoké úrovni hospo-dářské. Vyprávěli prý o tom generá-lům (kteří mezi lid nechodili) a ti pak vše sdělili carovi.

Když pak rakouský car po potla-čení uherského povstání děkoval ca-rovovi za pomoc a ptal se, čím se má odvděčit, požádal jej prý ruský car o to, aby mu dal nějaké české hospo-dáře, kteří by pozvedli zaostalé ze-mědělství. V důsledku toho prý vy-dal známá privilegia, která umožnila Čechům bytí v těžkých začátcích po příchodu do volyňských pralesů.

Nedorozumění.

Bylo to brzy po příjezdu do Ruska. Jan a Anežka Libovických bydleli tehdy ještě s osmi rodinami v jedné světnici u pana Skarčevského. Po parcelaci zakoupené půdy připad-lo jmenovaným 7 morků na svahu strmého kopce. Věděli ze zkušeností, že na kopcích je pole neúrodné a že jim tam sotva něco vyroste. Znali však způsob, jakým by pole zúrodni-li a který byl pro domorodé Ukrajin-ce něčím novým, co pokládali za bláz-novství.

A Libovický se obrátil se svým zá-měrem právě na jednoho z nich, jmé-nem Ivan Kutuk, značně bohatého souseda. Měl tři velké chlévy vyple-tené z lískového chrstu. Nebylo však u Ukrajinců zvykem hnůj z chlé-vů kydat. Obvykle, když byl už plný hnoje, hospodář postavil chlév v dru-hém místě.

Libovický viděl, že hnůj tak při-chází na zmar a požádal proto souse-da, aby mu ten hnůj prodal. Dohado-vali se jako dva němí pomocí rukou a Kutuk, aby se „důvěry nehodného“ Čecha zbavil, přikývl.

Zatím co český osadník vozil hnůj na chudá políčka, byl mezi Ukrajin-ci poplach a s posměchem pozorovali jak tento „hajdamák“, jak říkali Če-chům, blázní. Že se zbláznil, bylo na první pohled zřejmé a hned také

jako takový byl domorodci odsouzen, neboť zdravý člověk přece nebude vozit na pole hnůj, aby si je znečistil a pak i obilí bude prý páchnout! Ale Čech ve své bláznivé horečce nedo-přával sluchu podezřavým Ukrajin-cům a vozil na svá pole hnůj dál.

Když byl již s prací hotov, hnůj za-oral a čekal pozhnanou úrodu, při-šel jednoho dne ke Kutukovi, aby se s ním vyrovnal. Hned jak vešel do světnice, vyzoroval, že na něho všichni hledí jako na podivína. A což teprve, když se snažil s hospodářem dohodnout na ceně. Slovy by si asi těžko porozuměli, proto Čech začal ukazovat na hnůj ve chlévech a na peníze, chtěje se tak dovědět od Ku-tuka, kolik má za hnůj zaplatit. Ku-tuk ale zatím, ne zrovna s příjemným výrazem, přinesl na stůl láhev ko-falky, chléb a domácí salám — a za-čal Čecha hostit. S neúplnou jistotou přisedl Čech ke stolu, vypil a zakousl, ale nepřestával ukazovat na peníze, aby se konečně dohodli na ceně. Ku-tuka toto jeho počínání zřejmě při-vedlo do rozpaků i do zlosti. Rozzlo-beně vstal od stolu a za malou chvíli se vracel v doprovodu Skarčevského. Ten znal němčinu a měl se tak stát tlumočnickem mezi dvěma stranami, které se mají dohodnout a nevědí, jak na to. Když Čech vypověděl Skar-čevskému o co mu jde, vypukl ten v huronský smích. Ovšem že k nema-lému údivu obou stran.

„Přišel ke mně Kutuk — začal vy-právět Skarčevský, když se už do-syta nasmál — a se sepatýma ruka-ma prosil, abych ho šel vysvobodit od naléhání toho hajdamáka. Zaklá-nal se, že toho Čecha na vyvezení hnoje neobjednal, že mu za to dal najíst a napít, ale on že se nechce hnout ze stavení a stále naléhá, aby mu za práci zaplatil.“

Čechovi se po řeči Skarčevského rozbřesko v hlavě a rovněž se sr-dečně zasmál. Když pak i Kutukovi Skarčevský věc vysvětlil dali se do smí-chu všichni tři. Pochopitelně, že Ku-tuk za hnůj nic nechtěl a byl rád, že mu ho vyvezl ze dvora. Libovický z radosti, že tak dobře pořídil, koupil ještě „kvatyrku“ a v družném přá-telském duchu se pak rozešli.

Čas utíkal a Čech začal pole po druhé pěstovat a začal sít pšenici. Ukrajinci bedlivě pozorovali počínání „hajdamáka“ a měli z toho velkou légraci, když viděli sít na pole, kde nerostl ani oves, pšenici. Potvrdilo se tím jejich domění, že Čech se zblá-znil.

Pšenice dozrála. Byla jako břeň! A tu denně chodil na ta místa domoro-dí Ukrajinci, čichali ke klasům, zda není cítit z nich hnůj a jejich údiv neměl konce. Blahodárný vliv však nepřisoudili tomu zbytečnému hnoji, který zasviňuje pole, nýbrž svorně usoudili, že Čech umí — čarovat.

Pochvala za vzpouru.

Bylo zvykem, že korunovace pa-novníka se okázale oslavovala. Bylo tomu tak i r. 1895 při korunovaci cara Nikolaje II. V městečku Mlýnově, kde byla volost (polit. expositura), měla být veřejná slavnost.

Zvláště pečlivě se na to připravova-li Češi. Rakouskému císaři by žádné oslavy nepořádal, ale tohle je Slo-van! Každá česká obec chtěla něčím přispět. V Českých Novinách vyho-tovil kovář Josef Hort tři hmoždíře.

V den korunovace pak na slavnost-ně ověncených vozech se jelo do Mlý-nova. Dorohostajští Češi přijeli s ka-pelou Hajných, jedinou toho času v dalekém okolí. (Dlužno poznamenat, že v kapele hráli opravdu jen členové muzikantské rodiny Hajných. Jakni-le se pak některý z této rodiny od-stěhoval jinam, vznikla v té obci brzy kapela. Veškeré hudební nástroje by-ly objednávány z Čech, z Loun).

Shromáždění se konalo na náměstí, kde byla vybudována tribuna a čeka-lo se na telegram, který sdělí, že ko-runovace již proběhla, což se pak mělo slavnostní řečí oslavit a lidu pod-danému oznámit.

Kraj se již halil v šero večera, když dorazil posel s telegramem. Hudba hned spustila hymnu a všichni se vytáhli do náležitěho pozoru. Neda-leko slavnostního aktu měli Novinští Češi pod obrovským toplem zaraže-né hmoždíře. Zvuky hymny byly pro ně znamením, že slavnost začala. A začali hmoždíř po hmoždíři odpalova-ti. Rány jako salvy z děl! Slavnostní řeč-ník přestal řečnit a lid byl krajně vzrušen. Co se děje? Situaci začal ni-l sám Josef Hort, který zvučným hlasem oznámil shromáždění, aby se nikdo nebál, že se stříli na oslavu ko-runovace. Celé shromáždění, policie, úředníci v čele se slavnostním řeč-níkem chvátali hned shlédnout ta děla, která jim přivodila onu krutou chvíli nejistoty.

Po neutuchajícím obdivu odešlo se zase na náměstí, kde řečnick dokončil slavnostní řeč.

Brzy pak z okresního města Dubna přijel posel, aby zjistil v kterých místech vypukla vzpoura, která se okresnímu městu ohlásila střelbou z děl. Když se věc vysvětlila, nestačili ani úředníci shánět prach, aby se va střelbě pokračovalo a musel vypomo-ci s prachem i hrabě Chodkiewicz.

Krátce po oslavě pak přišel do Čes-kých Novin dopis zlatým písmem tištěný a vlastní rukou carovou po-depsaný, v němž se vyslovovalo po-časným poděkování za okázalou oslavu carské korunovace.

Pokračování

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(30 продолжение)

Берлин. В главное управление имперской безопасности для вручения СС группенфюреру и генерал-лейтенанту полиции Мюллеру — лично.

1.IV. 1944 года отрядом жандармов были захвачены в лесу и при сопротивлении убиты три советских парашютиста. По документам полиция установила личности трех убитых.

1. Руководитель группы имел фальшивые документы на имя оберлейтенанта немецкой армии Пауля Зиберта, родившегося якобы в Женигсберге. На удостоверении была его фотокарточка, где он снят в немецкой форме.

2. Поляк Ян Каминский.

3. Шофер Белов.

Речь идет, несомненно, о тщательно разыскиваемом нами советском партизане...“

Дальше в телеграмме приводится перечень уничтоженных Кузнецовым врагов.

Так погиб Николай Иванович Кузнецов, наш боевой товарищ, проводивший ряд неслыханно смелых операций по уничтожению представителей немецких оккупационных властей и сеявший смутные в рядах озверелых врагов нашей Родины.

Когда стало известно о гибели Кузнецова, мы с товарищами вскрыли его письмо. И вот этот конверт снова в моих руках.

„Вскрыть после моей смерти. Кузнецов.“

24 июля 1943 года. Завтра исполняется одиннадцать месяцев моего пребывания в тылу врага. 25

августа 1942 года, в 24 часа 5 минут, я опустился с неба на парашюте, чтобы мстить беспощадно за кровь и слезы наших матерей и братьев, стонущих под ярмом германских оккупантов.

Одиннадцать месяцев я изучал врага, пользуясь мундиром германского офицера, пробираясь в самое логово сатрапа — германского тирана на Украине — Эриха Коха.

Теперь я перехожу к действиям.

Я люблю жизнь, я еще молод. Но если для Родины, которую я люблю, как свою родную мать, нужно пожертвовать жизнью, я сделаю это. Пусть знают фашисты, на что способен русский патриот и большевик! Пусть они знают, что невозможно покорить наш народ, как невозможно погасить солнце!

Пусть я умру, но в памяти моего народа патриоты бессмертны.

„Пускай ты умер, но в песнях смелых и сильных духом всегда ты будешь живым примером, призывом гордым к свободе к свету...“

Это мое любимое произведение Горького. Пусть чаще читает его наша молодежь.

Если будет нужно, я пойду на смерть с именем моего Сталина, отца, друга и учителя.

Ваш Кузнецов“.

* * *

Указом Президиума Верховного Совета Союза ССР от 5 ноября 1944 года Николаю Ивановичу Кузнецову посмертно присвоено звание Героя Советского Союза.

ЭПИЛОГ

— Неужели это были мы?

Так воскликнул недавно Лукин, когда он, Фролов и Цесарский сидели у меня на квартире в Москве и вспоминали о нашей партизанской жизни.

На самом деле, неужели это были мы, сидящие сейчас в штатских костюмах, в уютной квартире, всецело поглощенные мирными делами? Неужели это мы провели множество боев, бывали в самых рискованных делах? Неужели это мы, больные, раненые, тряслись на повозках по грязным неровным дорогам, не помышляя даже о чистой кровати, о кипяченой воде? Как много силы и бодрости было в каждом из нас.

Теперь это уже „дела минувших дней“.

По всему Советскому Союзу разъехались мои товарищи-партизаны. Одни вернулись на свои фабрики и заводы, другие в колхозы, третьи пошли на учебу в вузы и техникумы. Большинство партизан остались в тех местах, где они жили до войны и где действовал наш отряд. Все они приобщились к мирному труду и свои знания, энергию, опыт отдают гигантской общенародной послевоенной стройке.

Я часто получаю письма от своих товарищей-партизан. Время от времени они приезжают в Москву по своим делам и обязательно заходят ко мне. Поэтому я знаю дальнейшую судьбу многих из них.

(Окончание следует)

Všem přátelům a známým podáváme smutnou zprávu, že dne 6. srpna 1950 zemřel náhle raněn srdeční mrtvicí Václav Diviš nar. 17. září 1912 v Ivančicích na Volyni. Zúčastnil se za druhé světové války osvobozovacích bojů jako přísl. voj. jednotky v SSSR.

Po příchodu do vlasti osídlil malou zemědělskou usedlost v obci Břeží na okrese horšovskotýnském. Pohřbu, který se konal z domu smutku v Břeží na hřbitov do Meclova, účastnil se velký počet spoluobčanů i z nového bydliště, kde svou milou a upřímnou povahou získal mnoho přátel. Pohřeb konal se s veškerými vojenskými poctami a za SBS rozloučil se se zesnulým br. Křížek Frant. z odbočky Horšovský Týn.

Dříměj sladce svůj věčný spánek v zemi svých otců — naše vzpomínka na Tebe v srdcích našich bude nehybnoucí.

Matka, manželka, sestra, bratři a příbuzenstvo.

Oznamujeme s hlubokou bolestí v srdcích, že v době, kdy země vydává své plody, těžká rána osudu zničila jediný plod našeho života — naši drahou dceru Marii Maškovou, studující gymnasia v Žatci, nar. 28. 10. 1934 v Dermani na Volyni. Zemřela tragickou smrtí dne 25 srpna 1950 t. r. Tělesné pozůstatky naší drahé k věčnému spánku byly uloženy na městském hřbitově v Žatci.

Kéž je ti věčný spánek sladký a odpočinutí tvé mladé duše lehké! Slovy nelze vystihnouti naši bolest — s tím větší láskou na tě budeme vždy vzpomínat.

Otec a matka.

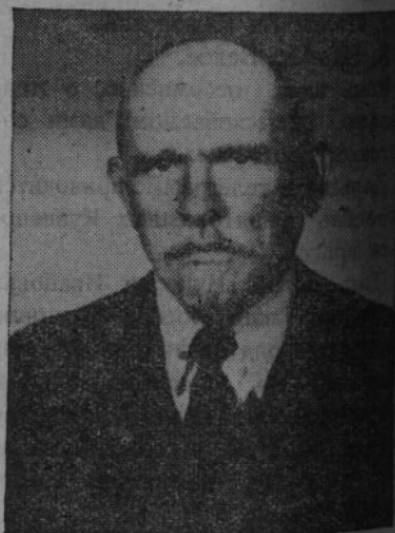
Dne 6. srpna 1950 po těžké a dlouhé nemoci odešla navždy naše drahá manželka a matka Libuše Sachůuková nar. 7. 8. 1910 v Mirohošti na Volyni. Všichni, kdož jste znali její dobré srdce, vzpomeňte s námi. Nikdy na tebe nezapomeneme.

manžel a děti Jiříček a Vladiček.

Blahopřání.

Antonín Danda, nar. 3. 8. 1890 dožil se letos svých šedesátých narozenin. Do dalších mnoha let hojnost zdraví a spokojenosti přeje manželka a děti.

Dne 22. září 1950 dožívá se náš drahý otec, manžel a dědeček Karel Hrnčíř 69 let. Do dalších let přejeme hodně zdraví a klidného života. Kéž Vás Bůh zachová ještě dlouhá léta. Vaše děti, manželka a vnuci.